

vilde blive sparet et Kontor med mindst 6 Personer. Jeg skulde dog tro paa Basis af de Tal, jeg her har nævnt, at det maatte kunne lykkes at spare adskillig flere end disse 6, og jeg vil haabe, at den højtærede Minister vil have sin Opmærksomhed spændt henvendt paa dette Punkt.

I § 2 foreslaas der Ansættelse af en særlig Afdelingschef for Banebygning og Banevedligeholdelse. Det ærede 14de tingvalgte Medlem (Tvede) udtalte, at vi jo ikke her i Tinget havde nogen Lejlighed, som de har det i Folketinget, til at drage forskellige Spørgsmaal ind i Debatten. Det er for øvrigt en beklagelig Mangel, og jeg vilde synes, at det vilde være heldigt, om vi, ligesom der er blevet talt om det i det andet høje Ting, kunde faa indført Spørgetimer, saaledes at Landstingets Medlemmer ikke var ganske afskaaret fra at faa Ting frem, som de havde paa Hjerte. Jeg vil da benytte den Lejlighed, der her gives mig, idet vi taler om Banerne, til at rette et Spørgsmaal til den højtærede Minister med Hensyn til Banebygning og Banernes Vedligeholdelse. Gives der ikke faste Regler for Statsbanernes Optraeden overfor de Kommuner, hvor en Udvidelse af Baneanlægene gør Forhandlinger nødvendige mellem Statsbanerne og Kommunerne? Det forekommer mig nemlig, at Statsbanerne ved saadanne Anlæg, hvor der f. Eks. er Tale om Vejforbindelser, Overkørsler og Anlæg af derved nødvendiggjorte nye Veje, gaar frem paa en Maade, som er Staten ganske uværdig. Det er i Virkeligheden det rene Studeprang, der her anvendes. Statsbanerne møder ved saadanne Lejligheder med et fuldt udarbejdet Projekt, der er udarbejdet alene med det for Øje, at Banerne skal slippe saa nemt om ved det som bare muligt. Dette Projekt er derfor fuldkommen uantageligt for de paagældende Kommuner. Det er Begyndelsen. Naar saa Kommunerne Repræsentanter erklærer, at det er ganske umuligt for dem at tage imod det, trækker Statsbanernes befuldmægtigede paa Skuldrene. De siger: ja naturligvis, det kan jo godt laves om, det kan godt blive bedre for Kommunerne, men saa koster det ganske vist noget mere, ikke saa lidt mere, følger de til, og dette noget mere maa naturligvis Kommunerne betale.

Jeg maa maaske have Lov til at illustrere det ved et Eksempel hentet fra den By, hvor jeg har den Ære at bo, et Eksempel, der er saa grelt, at det maa haabes, at Kolding By maa virke som afskrækkende Eksempel ved senere indtræffende Tilfælde. Forholdet i Kolding er det, at

Banelegemet trængte til en endog meget betydelig Udvidelse, og Statsbanernes Ingeniører mente ikke at kunne komme om ved denne, uden at det var ganske nødvendigt, at Byens eneste Forbindelse med dens Havn maatte lukkes. Nu maa jeg indskyde, at Kolding i fortrinlig Grad er en Handelsby, en af de Byer, for hvem Havnen saa at sige er en Livsbetingelse. Jeg kan tilføje, at Jernbanegodspakhuset laa ved Siden af Havnen, og man kunde heller ikke komme til det ad anden Vej end den, jeg har omtalt. Statsbanerne maatte naturligvis være paa det rene med, at hvis denne eneste Forbindelsesvej til Havnen skulde lukkes, maatte de møde med en ny Vejforbindelse. Det gjorde de ogsaa, de kom med et Gadeanlæg, der skulde føres op over Jernbanelegemet. Denne Bakke for ikke at sige dette Bjerg, som Statsbanerne her foreslog som Forbindelse mellem Kolding By og dens Havn, udviste til en Begyndelse en Stigning til begge Sider paa 1 : 22. Det forekommer mig, at der her ligefrem er Tale om at øve Voldtægt mod Byen. Siden er der nedsat en Kommission, der skulde tage hele dette store Spørgsmaal under Overvejelse; det er jo ikke blot i Kolding, men hele Landet over, at man i Øjeblikket er inde paa at spærre Overkørsler, anlægge nye Veje. Denne Kommission kom til det Resultat, at paa ganske almindelige Landeveje maatte Stigningen ikke være større end 1 : 30 og paa almindelige Biveje paa Landet 1 : 20. Statsbanernes første Forsøg overfor Kolding viste altsaa, at den eneste Forbindelsesvej for en stor og driftig Købstad med dens Havn og Jernbanegodspakhus for Banerne end ikke paa langt nær rangerede lige med en almindelig Landevej. Naturligvis maatte Projektet laves om, Vejanlægget maatte forbedres, og dette skete ogsaa efter store og besværlige Forhandlinger, saaledes at vi dog nu har en Stigning ned mod Havnen paa 1 : 33½ og ind mod Byen paa 1 : 25, altsaa ind mod Byen i Virkeligheden saaledes, at en saadan Stigning ikke maatte finde Sted paa en almindelig Landevej. Denne Forbedring kunde imidlertid ikke praktiseres, uden at en Hjørneejendom paa Byens Side maatte eksproprieres. Det kostede 40 000 Kr. at ekspropriere denne Ejendom, og hertil tilbød Statsbanerne rundhaandet at tilskyde de 10 000 Kr., Resten maatte Byen saa selv klare. Forholdet burde dog vistnok være dette, at det i et saadant Tilfælde var Statsbanerne, der eksproprierede og afholdt hele Udgiften derved; senere kunde